

Karkerên hemû
welatan
û gelên bîndest,
yekbîn!

riya azadi

Sıbat 1984
Sal 2, hejmar 20
Şubat 1984
Yıl 2, sayı 20

Organa Komita Merkezi ya Partiya Sosyalist a Kurdîstana Tırkiyê

YEREL SEÇİMLER YAKLAŞIRKEN

CUNTAYA YENİ BİR ŞAMAR İNDİRMEK İÇİN ÇALIŞALIM

Eğer ilgili yasa Anayasa Mahkemesince
! edilmezse, önümüzdeki Mart ayında
yerel yönetim seçimleri yapılacak. Bu se-
çimlere DYP, SODEP ve RP de katılacak.

Genellikle yerel seçimler, Parlamento-
ya biçim veren genel seçimler kadar önem
taşımazlar. Ama öyle zamanlar var ki, ye-
rel seçimler özel bir önem kazanır, ülke-
deki politik durumu derinden etkiler. Tür-
kiye bakımından Mart ayındaki yerel se-
çimler bu niteliktedir.

Faşist Cunta yönetime el koyduktan
sonra, halkoyu ile seçilmiş yerel yönetim
organlarına da işten el çekti ve bunları
kendi atadığı kişiler eliyle yönetti. Şimdi
bu yönetimler için yeniden halkoyuna
başvurulması olumlu bir adımdır. Bu el-
bette, Cunta'nın bir lütfu değil, ona karşı
yurt içinde ve dışında yürütülen mücade-
lenin bir ürünüdür.

Gerçi bu seçimlere de yalnızca burju-
va partileri katılıyor. İşçi sınıfının ve di-
ğer emekçi halk kesimlerinin çıkarlarını
temsil eden partilere zaten yasal olarak
tlenme olanağı bile tanınmamış.
Emekçi halkın gerçek temsilcileri, yurt-
sever ve ilerici insanların önde gelenleri
ya zindanda, ya yurt dışında, ya da faşist
rejimin baskı ve tehdidi altında. Faşist
Cunta, onun kiralık sözcüleri, kukla par-
tileri ülkede demokrasiye geçildiğini bas
bas bağırtıyorlar. Ama bu bir yalan. Azgın
devlet terörü, operasyonlar, işkenceler
vargüçle devam ediyor. İçerde onbinler-
ce siyasi tutuklu var ve bunlar en barbar-
ca bir baskı altında. Cunta, ABD'nin dü-
men suyunda savaş kıskırtıcılığı yapıyor
ve komşu ülkelere, ilerici hareketlere kar-
şı saldırgan maceracı emeller besliyor,
adım atıyor. Özal hükümeti ayağının
tozuyla zam yağdırdı, ülkede açlık, işsiz-
lik çığ gibi büyüyor ve emekçi kitleleri
daha da soyup soğana çevirecek bir eko-
nomi programı yürürlüğe konuyor. İşte
yerel seçimler bu koşullarda yapılıyor.

Seçimlere yalnız burjuva partileri giri-
yor olmasına karşılık, bu seçimler işçi sı-
nıfı, tüm emekçi halk yığınları, demokra-
tik ve yurtsever güçler bakımından da
önem taşıyor.

6 Kasım seçimlerine yalnızca Cunta'nın
icazetini alan üç kukla parti katıldı.
Cunta kitlelere başka seçenek bırakmadı.

Özal'ın açlık programı ve yeni terör dalgası

Faşist Cunta ve onun kukla hükümeti, yeni yılla birlikte halklarımıza karşı yeni
bir saldırı dalgası başlattılar.

Turgut Özal, IMF'nin, Dünya Bankası'nın ve öteki emperyalist kuruluşların, içer-
de de bir avuç tekelcinin çıkar istemlerine uygun olarak kitlelere yeni bir açlık
programı dayatıyor. Bu program, "liberalizm", "Japon Modeli" ve benzer adlar al-
tında, 24 Ocak Kararları'nın kimi sınır ve ölçülerini de aşan, ülke sanayiini yıkıma
götürerek, ülkeyi ABD ve Ortak Pazar ekonomilerine daha da bağımlı hale getirecek
bir uygulamayı yürürlüğe sokuyor.

Ekonomi bilimi ve politikasının "harika çocuğu" diye reklamı yapılan bay Özal,
bu programı da, 4 yıl önce 24 Ocak Kararlarını yürürlüğe sokarken yaptığı gibi, ülke
ekonomisini 4-5 yılda düze çıkaracak, halka soluk aldırarak bir sihirli reçete gibi su-
nuyor.. Ne var ki bu hokkabazın ve onu alkışlayan sömürücü tayfası ve kiralık uşak-
larının çabaları, kitleleri aldatmaya yetmiyor. Bay Özal Türkiye'ye, büyük balığın
küçüğünü özgürce ve "yasalara uygun olarak" yuttuğu bir model sunuyor. Bu mo-
delde ülke sanayii yıkıma uğrayacak, işçi, köylü, memur, esnaf gibi emekçi, yoksul
halk kesimlerinin sıkıntıları kat kat artacak, açlık ve işsizlik daha ileri boyutlara
varacaktır.

Bay Özal halkın son lokmasına da elini atan bir alçak, bir halk düşmanıdır. Bay
Özal bunu, kitlelerin Cunta'nın zulmünden bezdiği bir ortamda, sahte "demokrasiye
geçiş", "sivilleşme" sloganlarını perde ederek, bir kurtarıcı pozunda yapmaya çalı-
şıyor.

Ne var ki, Bay Özal ve takımı ile Cuntacı generaller, 12 Eylül'ün başlarında oldu-
ğu gibi, bugün de açlığın, işsizliğin, işkencenin suç ortaklarıdır. Bu ekonomi poli-
tikası ile Cunta'nın terörü ikiz kardeşler, birbirinden ayrı düşünülemezler.

Nitekim Özal'ın halkın lokmasına saldırısı hızlanırken ülkede demokrat ve barış-
sever insanlara, siyasi tutuklulara ve özellikle de Kürdistan halkımıza yeni bir terör
dalgası yöneldi.

(Devamı sayfa 7'de)

Yine de, kitleler, Cunta'nın birinci dere-
cede iktidar için hazırladığı MDP'ye oy
vermiyerek ona karşı muhalefetlerini dile
getirdiler, Cunta'ya bir şamar indirdiler.

Ne var ki Özal da bugünkü faşist çar-
kın baş sorumlularındandır. Faşist Cunta
gibi o da, ABD emperyalizminin ve öteki
en gerici emperyalist çevrelerin bir uşağı-
dır ve onların çıkarlarına hizmet eden bir
politika izliyor. Ülke sanayiini yıkıma,
halkı daha da beter bir açlığa itecek yeni
ekonomik programı bunun açık kanıtıdır.
O halde, kitleler bu gerçeği gereği gibi
kavrar ve yerel seçimler sırasında Cunta'nın
diğer iki kukla partisi gibi Özal'a da
bir ders verirlerse, bu hem faşist rejime,
hem de onun arkasındaki emperyalist

güçlere bir şamar olacak, Cunta'nın duru-
munu daha da zayıflatacak.

Bu nedenle, devrimci, demokrat ve
yurtsever güçler, 6 Kasım seçimleri sıra-
sında yaptıkları gibi, Cunta'nın bu icazet-
li üç partisinin teşhiri için kitleler arasın-
da enerjik bir çalışma yapmalıdırlar. Bun-
ların yerel seçimlerde yeniliğe uğratıl-
ması, 6 Kasım seçimlerinin de daha somut
bir mahkûmiyeti olacak, yeniden genel se-
çimler istemi güçlenecek ve Cunta'nın,
önümüzdeki beş yıl için garantiye almaya
çalıştığı durumunu sarsacaktır.

Bu çalışmalar sırasında Doğru Yol ve
SODEP gibi burjuva partilerine yönelik
olarak da kitlelerde boş umutlar yarat-
(Devamı Sayfa 7'de)

10. YIL, HAMLE YILI

Merkez Komitemizin son bildirisinde, "Cunta için geriye sayma dönemi başlamıştır", deniyor. Bu elbette Cunta'nın kısa sürede, yarın-öbürün çekileceği, ya da kovulabileceği anlamına gelmiyor. Bunu ancak kitlelerin eylemleri sağlıyacaktır. Ne var ki, Cunta için çürüme dönemi gelmiştir. Cunta'nın demagogileri artık para etmiyor ve kitleler ona karşı nefretle doludur. Faşizmin sivil paravanası Özal hükümetinin de gerçek kimliği kitlelerin önünde açığa çıkıyor. O, halklarımızı yeni bir açlık programı sunuyor ve terör vargüçyle devam ediyor.

Bugünkü nesnel durum kitlelerin muhalefetinin büyümesine şu veya bu fırsatta kendisini açığa vurmasına uygundur. Cezaevlerinde yükselen direnişler bunun somut bir kanıtıdır.

Böyle bir aşamada önümüze Parti çalışmasını yükseltme hedefini koyduk.

Düşmanın saldırları durmadı, ve elbet, bundan sonra da durmayacak. Ancak o, örgütümüzün çalışmasını durduramadı, birliğini bozamadı. Faşist rejim için çürümenin başladığı bir aşamada örgütümüz hem moral olarak, hem de mücadele yeteneği ve kitle gücü bakımından ayakta, 10. yılını bir hamle yılına çevirmek için gerekli olanaklara sahiptir.

Ama, besbelli, doğru hedefler koymak yetmez, o hedeflere ulaşmak için sistemli, enerjik bir çalışma da gereklidir. Bunu başarmak, Merkez Komitemiz'den en alt birimlere, tek tek Parti üyelerine ve sempatanlara kadar, konan hedefin önemini kavramaya, ona ulaşmak için inançla, enerji ile çalışmaya bağlıdır.

Az laf çok iş özdeyişini kendimize rehber edinmeliyiz. Bu, devrimci kavga da, gerçek devrimcilerle onu bir moda gibi benimseyenleri, iş yapanlarla vakitlerini bolca laf etmekle geçirenleri ayıran bir ölçüdür.

Besbelli söz de gereklidir. Ama onu için emrine koşmalıyız. Gerçekleri kitlelere anlatmak, emekçilere bilinç taşımak için, pratiğe yol göstermek, doğruyu-yanlışı ayırmak için konuşuruz, yazarız. Bunu sabırla, yorulmadan yapmak gerekir. Ama burada söz, çalışmada bize yol gösteren bir kılavuz, mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. İşten ve somut amaçtan yoksun bir ajitasyon, kof övünme ve abartma ise mücadelemize hizmet etmez, tersine zarar verir.

10. Yılı Partimiz için nasıl bir hamle yılı yapabiliriz? Kadrolarımızı ideolojik bakımdan daha da donatarak, örgütsel çalışmayı yetkinleştirerek, Partimizi ekonomik bakımdan güçlendirerek, onun amaçlarını, görüşlerini kitleler içinde daha bir canlılıkla propaganda ederek.

Partimizin tüm komiteleri, tek tek üyeler ve kavgayı bizimle birlikte omuzlayan sempatan arkadaşlar, Partimizin ideolojik-politik görüşlerini daha iyi kavramak, sindirmek için etkin çaba göstermelidirler. Parti programı, 10 yıl içinde çıkan Parti yayınlarındaki temel önemde ve yol gösterici yazılar bir kez daha dikkatle okunmalı, değerlendirilmeli. Parti üyeleri Parti tüzüğünü, MK, PB ve Genel Sekreterliğin rapor ve kararlarını, diğer merkezi düzeyde Parti belgelerini bir kez daha dikkatle incelemeli.

Her temel konuda Partimiz ne diyor? Şu yada bu önemli soruna ilişkin olarak Partimizin görüşü nedir? Bunu öz ve doğru olarak bilmeden iyi bir Parti üyesi olunamaz.

Yaralarımızı sarmak ve örgütsel ağı pekiştirip çalışmayı daha etkin kılmak önemli bir hedeftir. Bunun için her komite ve üyemiz derin bir sorumluluk anlayışı ile çalışmalıdır.

(Devamı Sayfa 7'de)

Marşa Partiya

PARTİYA SOSYALİST

Refên xwe bîşidînn hevalno,
Hîldînn ber bî jor ala azadî.
Dîmê jî nuh ve çêkîn hevalno,
Dîmêya aşîti û biratî.

Leşkerê me karker û gundî ne,
Partiya me Partiya Sosyalist.

Zincirê koletiyê bîşkênî,
Sazbîkîn Kurdîstana sosyalist.
Dawîya zulm û xîzani binînn,
Serbîlînd derbazbînn jî Qurna Bîst.

Riya me riya Marks û Lenin e,
Partiya me Partiya Sosyalist.

Hêvya me ye das û çakûç, bînêr,
Dem gîhaye, sor dîke rojhîlat.
Lî şoreşê xort û keç înn, jînn û mêr;
Rabûye lî ser piyan e welat.

Welatê me Kurdîstana şerînn e,
Partiya me Partiya Sosyalist.

B A R A N

İki Alman avukat:

"İŞKENCELER SÜRÜYOR"

Cumhuriyetçi Avukatlar Derneği üyesi Gerlinde Pohl ve Helmut Backer adlı iki Alman avukat, 3-8 Ocak tarihinde Sıkıyönetim Mahkemelerinde duruşmaları izlemek üzere Erzurum'a gittiler. Avukatlar, bir bölümü 12 Eylül 1980'den bu yana tutuklu bulunan, 169 kişinin yargılandığı Partimiz aleyhine açılan dava duruşmasına katıldılar.

G. Pohl ve H. Backer izlenimlerini yayınladıkları bir raporla açıkladılar. 8 Şubat 1984 günü de Frankfurt'ta birçok gazete ve ajansın katıldığı basın toplantısı düzenlediler. Çeşitli basın organları ve radyolar avukatların açıklamalarına yer verdiler.

Yayımlanan raporda, 6 Kasım seçimlerinden sonra da askeri cezaevlerinde işkencenin sürdüğü ve bu gerçek, yetkililerce bilinmesine rağmen işkencenin sürdürülmediği belirtiliyor ve şöyle deniyor:

"Tutuklular duruşmalarda sık sık kendilerine işkence yapıldığını dile getiriyorlar. İşkence sonucu aldıkları yaralarını mahkeme heyetine gösteriyorlar. Tutuklu Halil Aksoy mahkemeye, çekilen ayak ve el tırnaklarını sunmuş."

Avukatların izlediği 6.1.84 günkü duruşma sırasında da tutuklular yeniden gördükleri işkenceleri dile getirdiler.

(Devamı Sayfa 7'de)

DHKD GELENEĞİ YAŞAYACAK

Sömürgeci faşist rejim dört yıla yakın süredir Partimize saldırıyor. Öyle ki o, halkımızın kurtuluş mücadelesinden duyduğu derin korku ve panik ile, örgütümüzün üyesi olmayan, hatta sempatzan bile sayılmıyacak kimi insanları, demokratik meslek örgütlerinde ya da derneklerde çalışmış, ilerici, devrimci yayınları okuyup izlemiş yurtsever kişileri tutukluyor, işkence çarkından geçiriyor ve onlara gizli örgüt üyesi olduklarına dair birtakım düzmece ifadeleri imzalatmaya çalışıyor. Bu ifadeler, çoğu kez, MİT merkezlerinde birer resmi fiş ya da form gibi hazırlanıyor ve işkence ekiplerinin eline veriliyor.

İşkence uzmanı Türk polislerinin övünmeleri boşuna değil. Şu söz onların dilinde moda olmuş: "Bir ayı avlamak için önce bir tavşan yakalam!"

Bunun nasıl olduğunu soranlara da şöyle açıklıyorlar:

"Önce bir tavşan yakalam, sonra tavşanı o kadar döverim ki o, kendisinin bir ayı olduğunu itiraf eder!.."

Faşist rejim, 12 Eylül öncesi dönemde yasal olarak kurulup çalışma gösteren Devrimci Halk Kültür Dernekleri'nin birçok üye ve yöneticisini de bu tür komplotlarla gizli örgüt üyesi, DHKD'leri de Partimize bağlı birimler gibi göstermeye çalıştı. Böylece o, tüm ilerici, yurtsever insanları yıldırıyormuş gibi çalışıyor. Bu türden komplotlar, demokrasiye geçiş demagojisinin bolca yapıldığı bu dönemde de sona ermiş değil. Tersine hız kazandı.

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı İstanbul DHKD derneğinin yedi üyesi hakkında Ocak 1984'te yeni bir dava açtı. Bu insanların, "Özgürlük Yolu adlı yayın organı ve siyaseti etrafında toplanarak Devrimci Halk Kültür Derneği adı altında faaliyet gösterdikleri ve örgütü Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi'ne dönüştürdükleri" ileri sürülüyor. Söz konusu kişilerin adları şöyle: Ali Haydar Aymaz, Ali Duman, Şerif Duman, Yaşar İzmir, Bahattin Kızılay, Ekrem Yıldız, Celal Dağ. Bu kişiler

hakkında 15 yıla kadar ağır hapis cezası isteniyor..

Bu, faşist rejimin hiç bir kural tanımayışının, demokrasi düşmanlığının, zorbalığının yeni bir kanıtıdır.

Sömürgeci faşistler, yasal birer kuruluş olan DHKD'lere neden bu denli düşmanlar? Bu dernekleri kapattıkları yetmiyor mu? Yetmiyor, çünkü faşistler tüm ilerici, yurtsever insanlara, iyi ve halktan yana olan herşeye düşmanlar. Kendileri gibi düşünmeyen, sömürü ve zulüm düzenine baş eğmeyen herkesi ezmek, yok etmek istiyorlar.

Kürdistan'ın ilerici, yurtsever emekçi ve aydın gençliğinin örgütlediği bu dernekler ülkemizdeki demokrasi mücadelesine katıldı, faşist komplo ve saldırganlığın teşhir edilmesinde ve ona karşı mücadelede önemli rol oynadı: halkımızın üstündeki zulme, baskılara karşı çıktı, demokratik ve insani hak ve özgürlükleri savundu; halkımızın kültürünün tanınmasına, gelişip serpilmesine hizmet etti. Ve bütün bunlar, faşist zorbalara DHKD'lere ve onun üyelerine diş bilemesi için yeter de artar bile. Özgürlükten ve demokrasiye söz etmek, zulmü, baskıları eleştirmek, Kürt halkının kültür sorunlarıyla ilgilenmek, öteden beri Türk sömürgecileri için ağır suçlardır!

Bunun içindir ki, yasal örgütler olmalarına karşılık, sömürgeci rejim 12 Eylül öncesindeki sivil hükümetler döneminde de DHKD'lere sürekli saldırdı. Dernek binaları sık sık polis baskınlarına uğradılar, arandılar ve valilik kararlarıyla kapatıldılar. Derneklerin bir çoğunun çalışmaları birden çok kez durduruldu. Dernek yönetici ve üyeleri sık sık gözaltına alındılar, dövüldüler, mahkemeye verildiler. Sömürgeci idare bu dernekleri çalıştırmamak için ısrarlı ve sistemli bir çaba gösterdi. Buna rağmen DHKD'lerin yaygınlaşması, gelişip serpilmesi önlenemedi. Ancak yasalari, tüm temel hak ve özgürlükleri bir yana iten ve paspas gibi çiğneyen Cunta onları tümenden kapatabildi.

Yasa tanımazlığını 12 Eylül öncesine, geriye doğru da uzatan Cuntanın, bu tür dernekleri gizli örgüt sayması ve üyeleri hakkında 15 yıl ceza istemesi, bu nedenle şaşırtıcı değildir. Şaşırtıcı olan bu alçakların hâlâ demokrasiden, "özgür düzen"den söz etmeleridir.

Elbette, emekçi halklarımız ve dünya demokratik kamuoyu bu zorba rejimin demokrasi üstüne yaptığı demagojiye inanmadı, bugün de inanmıyor. DHKD'ler hakkında açılan dava, 6 Kasım seçimleri sonrasında hız verilen bu demagojiyi bir kez daha açığa çıkarıyor, yalanlıyor.

Diğer yandan, tüm bu baskı, zulüm ve komplotlarla sömürgeci faşist rejim amacına ulaşabilecek mi? Hayır. Onların bugüne kadar ki tüm çabaları nasıl boşa çıktıysa bunlar da öylesine boşa çıkacaktır. Türkiye'de ve Kürdistan'da devrimci, yurtsever mücadele nice zulmü, katliamları, karanlık dönemleri aşarak bugünlere geldi. O, son 15-20 yılda gelişip serpilmiş toprağımıza, kitleler arasına kök salmıştır. Bu karanlık dönemde, bu denli ağır düşman terörü altında bile insanlarımız baş eğmiyorlar. Zulme, sömürüye karşı tepki yaygınlaşıyor, dal-budak salıyor, birikiyor. Yığınla yeni insan bu sömürü düzeninin içyüzünü kavıyor, yeni yeni insanlar mücadeleye katılıyor. Zorbanın bir kök söktüğünü sandığı yerden düzineyle filiz sürüyor..

12 Eylül öncesinin birer yasal, demokratik mücadele örgütleri olan DHKD'ler de halkımızın özgür, demokratik, barışçı bir düzen için verdiği mücadeleye önemli katkıda bulundular ve bir gelenek bıraktılar. Sömürgeciler onları kapatmakla etkilerini ve bu geleneği yok edemezler. Halkımızın devrimci, yurtsever gençliği mücadelesini yeni koşullara uyduracak, derlenip toparlanacak ve yarın daha güçlü, daha örgütlü biçimde savaşıyor.

Ülkemizin yurtsever gençliği binlerdir, yüzbinlerdir, milyonlardır. Hiç bir güç onların kavgasını durduramaz, engelleyemez.

Son bir-iki aydır Ortadoğu'daki ilerici çevrelerde, daha çok da Kürdistanlı yurtseverler arasında, Kürdistan Yurtsever Birliği (Yekiti) ile Irak hükümeti arasındaki görüşmeler tartışılıyor. Şimdilik sözlü çerçevede yürütülen bir tartışma bu! Çünkü bu görüşmelerle ilgili olarak birhayli söylenti ve spekülasyon var, yabancı basın yayın organları da görüşmelere ilişkin bazı haberler verdiler; ama gerek KYB, gerekse Irak hükümeti bu konuda resmi bir açıklama yapmış değil.

Öteden beri Yekiti ile bir sürtüşme içinde olan kimi örgütler bu görüşmeleri sert bir tepkiyle karşılıyor ve KYB'ni Saddam Diktatörlüğü ile anlaşmış Irak'taki ilerici harekete, Kürdistan'daki yurtsever mücadeleye ihanetle suçluyorlar. Bunun başında CUD içindeki örgütler var. Kürdistan'ın öteki parçalarındaki, özellikle Türkiye Kürdistanı'ndan kimi örgüt ve kişiler de bu görüşü hararetle paylaşıyorlar..

Bizce, soruna bu aşamada iki yönle yaklaşmak gerekir: 1) KYB'nin hükümetle otonomiye ilişkin olarak görüşmeler yapması olağanüstü, şartıtcı ve peşin olarak ihanetle suçlanması gereken birşey midir? 2) Irak Kürdistanı bakımından şu anda otonominin, barışın gerçekleşmesi için olanaklar nedir?

Bir kez, salt Irak hükümetiyle görüşmeler yaptığı için KYB'ni veya başka bir örgütü böylesine ağır suçlamak duygusal, haksız bir tutumdur. KYB de, Irak'ta diktatörlük rejimine karşı şu veya bu ölçüde savaştan, muhalefet eden diğer Kürdistanlı örgütler de "Kürdistan'a otonomi, tüm Irak'a demokrasi" için savaştıklarını söylüyorlar. Otonomi için savaştan, besbelli, onun için görüşür de.

Savaş politikanın uzantısıdır. Belli siyasal amaçlara başka yollarla varılmadığı zaman siyasal mücadele silahlı mücadeleye varabilir. Ve ne türden bir savaş olursa olsun, eğer karşıdaki, "savaşa ara verelim, sorunu görüşmeler yoluyla çözelim", derse bu yandaki de pekala görüşmeye oturabilir, ya da savaşı sürdürmeyi uygun bulabilir. Birini yada ötekini yapmak koşullara, savaştaki güç dengesine göre belirlenebilecek birşeydir. Öyle zaman vardır ki savaşa ara vermek güç durumdaki düşmanın toparlanmasına ve yeniden saldırıya geçmesine fırsat verir, düşman bir taktik olarak görüşmelere başvurur. Ama öyle zaman da vardır ki savaşa ara vermek sizin işinize yarar, siz güçlerinizi toplarsınız. Kimi zaman görüşmeler tarafların istemlerini uzlaştıran, yada bir tarafın çıkarlarının ağır bastığı bir barışla sonuçlanır; kimi zaman da bunun tersi olur ve savaş devam eder. Bütün bunlar savaş ve barış konularına ilişkin olarak politikayla uğraşan herkesin bildiği, yada bilmesi gereken basit olgulardır.

Diğer yandan, şu aşamada Irak Kürdistanı'nda, yurtsever güçlerin istemlerine

IRAK VE IRAK KÜRD GELİŞMELER Ü

uygun biçimde, diğer bir deyişle gerçek anlamda bir otonominin gerçekleşme şansı nedir? Bize göre bu şans zayıftır.

Öncelikle, yurtsever güçler dağıntıdır, kendi aralarında ciddi bir birlik oluşturamamışlardır, aralarında derin sürtüşmeler vardır ve hatta bunu savaşa vardırarak, nerdeyse, diktatörlük rejiminden çok birbirlerine düşman hale gelmişlerdir. Bu, onların konularını, mücadele gücünü zayıflatıyor.

Bunun neden böyle olduğu, gerek Irak Kürdistanı'nın ve bir tüm olarak Irak'ın nesnel koşulları, gerekse yurtsever harekete katılan veya en azından o iddiada olan örgütlerin her birinin yapısı, politikası, hataları bakımından tartışılabilir. Biz geçmişte ve aynı zamanda Riya Azadi'nin çeşitli sayılarında bu konuyu tartıştık, nedenlerini söyledik.

Yani sorunun çözümü, bir yönle Irak Kürdistanı'ndaki ulusal kurtuluş mücadelesinin gücüne, niteliğine bağlıdır. Güçler şu anda dağıntı ve birbirine düşmüş olduğu gibi, hareketin niteliği de zayıftır. Bir an için, Bağdat hükümetinin bu kez Kürdistan'a gerçek anlamda bir otonomi tanıyacağını varsaysak bile, Kürdistan yurtsever güçleri bunu nasıl hayata geçirecekler? Besbelli ki, bugünkü durumlarıyla onlar, otonomiye hayata geçirmek için bir birlik, bir uyum sağlayamayacaklar ve büyük ihtimalle kendi aralarında amansız bir savaşa girecekler ve güçlerini daha da tüketeceklerdir. Bunun yanısıra, onların devrime, demokrasiye ilişkin görüş ve tutumları da oldukça farklıdır. Örneğin Barzani kardeşlerin, aşiret büyüklüğünün ve ağaların tekelindeki bir Irak KDP, toprak devriminden yana olacak mı? Kürdistan'da demokratik bir toplum kurulmasına, Kürt halkının demokratik yollarla otonom yönetimi belirlemesine yanaşacak mı? Böyle olmayacağını şimdiden rahatlıkla söyleyebiliriz.

Yani Irak Kürdistanı'ndaki ulusal hareket nitelik bakımından da zayıftır, otonomiye yaşama geçirmenin önünde, bizzat kendi yapısından gelen ciddi engeller vardır. Bu üzücü bir durumdur, ama gerçektir.

Sorunun çözümü, diğer yandan, düşmanın gücüne, Irak'ta varolan veya ileride varolacak rejimin niteliğine de bağlıdır.

Bağdat'taki diktatörlük rejimi, Irak halkına demokrasi verebilecek cinsten olmadığı gibi, Kürt halkına gerçek anlamda bir otonomi tanımaya da niyetli değildir.

O buna ancak mecbur edilebilir. Bunun için de onun güçlerini çözmek, onu dağıtmak, yıkmak gerekir.

Irak'ta demokratik bir rejim olmadıkça Irak Kürdistanı'na tanınabilecek bir otonominin güvencesi yoktur. Sözleşmelerle bu statü sağlansa bile, her zaman kaba güçle çiğnenebilir, kaldırılabilir, kuşa benzetilebilir. Nitekim 1970 yılında da Kürt halkına otonomi tanındı ve Bağdat hükümeti hâlâ onun var olduğunu, işlediğini iddia ediyor!

Bugün Saddam diktatörlüğü, Irak-İran savaşı nedeniyle büyük sıkıntıdadır, yıpranmıştır, üç yıl öncesine göre çok daha zayıftır. Buna rağmen emperyalist çevrelerin ve Arap gericiliğinin desteğiyle ve azgın bir teröre dayanarak hâlâ ayakta duruyor. Onu, Kürdistan'da savaştan güçlerle bir uzlaşmaya sürükleyen temel neden budur. O, İran'a karşı Kürdistan'daki cepheyi sağlamlaştırmak, güçlerinin bir bölümünü Irak Kürdistanı'ndaki yurtsever güçlerle sürdürdüğü savaştan kurtarıp cephenin emrine vermek istiyor.

Saddam'ın, bu aşamada Kürdistan yurtsever örgütleriyle yaptığı veya yapacağı görüşmelerin taktik icabı olduğu, onun, otonomiye resmen, bir kez daha ve belki değişik biçimde ve değişik güçlerle oturduğu görüşmeler sonunda kabul etse bile, yarın fırsat bulur bulmaz onu tanımlıktan geleceği, yeniden zora başvurmak isteyeceği kuşkusuzdur.

Bağdat hükümeti, Yekiti ile görüşmelere girmekle, aynı zamanda, yurtsever ve ilerici güçler arasındaki rekabeti tahrik ediyor, onları birbirlerine daha çok düşürmek istiyor. Bir yandan da, Kürt halkının kurtuluşunu istemekten çok, Saddam rejiminin yıkılmasını isteyen kimi ülkelerin Yekiti'ye sağladığı desteği zayıflatmaya çalışıyor. Bunda, daha şimdiden, bir ölçüde başarıya ulaştığı da gözleniyor..

Bu durumda, Yekiti'nin Saddam rejimi ile görüşmelerinin geleceği konusunda iyimser olmak pek mümkün değil. Eğer yurtsever ve ilerici güçler birlik halinde Saddam'la görüşme masasına otursalardı, diktatörlük rejimine geri adım atılmak, ciddi demokratik değişikliklere onu zorlamak ve gerçek anlamda bir otonomi statüsünü ona benimsetmek mümkün olablirdi. Ne var ki böylesine bir birlik yok. Tersine, örgütler birbirlerinin kuyusunu kazmakla meşgul.

O halde, bu aşamada, Yekiti'nin otonomi konusunu Saddam'la görüşmesi yan-

İSTANI'NDAKİ YENİ ZERİNE

İş ve tümüyle sonuçsuz bir şey midir? Bizce hayır.

Karşı taraftan böyle bir öneri geldiğinde, yani çatışmanın kesilip sorunun görüşmeler yoluyla çözümü önerildiğinde, Yekiti'nin önünde varolan seçeneklere bakalım:

1) Görüşme önerisini red edip Saddam rejimi yıkılıncaya kadar savaşa devam etmek.

2) Görüşmelere tek başına katılmayıp diğer ilerici güçlerin ve bu arada CUD'un da katılmasını istemek; yani görüşmeleri, ilerici, yurtsever güçlerin bir birlik halinde itmesi koşuluyla kabul etmek.

3) Görüşmelere, bir başına da olsa, evet demek.

Ona birinci seçeneği önermek, şu anda bu örgütün içinde bulunduğu koşulları hesaba katmamak olur. Yekiti, bir yanda Irak askeri güçleri, diğer yanda İran saldırısı (ki buna, açık açık Yekiti'yi yok edeceklerini söyleyen CUD güçleri dahildir) arasında sıkışmıştır. Yekiti, hem kendi denetiminde olan kurtarılmış bölgeleri savunmak, hem de bizzat örgüt olarak kendisini korumak için İran saldırısına karşı koymak durumundadır. Bu, kendisi de güç durumda bulunan ve Yekiti'nin bu bölgedeki direnişinde çıkarı olan Irak'ın işine geliyor. İki ateş arasında sıkışmış olan Yekiti'nin, Irak'tan gelen bu uzlaşma önerisini red etmesi, kendi örgütsel varlığını tehlikeye atar.

İkinci seçeneğin de bugünkü koşullarda gerçekleşme şansı yoktur. CUD içinde askeri bakımdan en güçlü örgüt olan Irak KDP İran'a tümüyle angaje olmuş ve esas olarak onun hesabına savaşmaktadır. Onun fazla yurtsever, ilerici, yada "uzlaşmaz" olduğu için değil, İran'dan kopamayacağı için bu tür bir görüşme masasına oturamayacağı açıktır. KDP Irak Kürdistanı'nın kuzey bölümünde denetimi elinde tutuyor ve CUD'un öteki üyeleri isteseler bile onu başka türlü davranmaya ikna edebilecek veya ona rağmen başka türlü davranabilecek durumda değiller. Gerek İran saldırısının Irak Kürdistanı üzerinde gelişmesi, gerek Yekiti'nin sıkışması Irak KDP'nin, bu aşiret örgütünün işine geliyor. Çünkü onlar, uzun zamandır ki Kürt halkının çıkarları için değil, kendi ailesel, zümresel çıkarları için ve başkalarının hesabına savaşıyorlar. Ne kurtuluş mücadelesinin geleceği ne de bir ilerici veya devrimci şey onları ilgilendirmiyor.

Geriye üçüncü seçenek kalıyor. Bize göre Yekiti, bir yandan diğer demokratik güçleri gözetmeli ve mümkün olduğunca onların da görüşme masasına kendisiyle birlikte oturmalarını sağlamaya çalışmalıdır, diğer yandan, görüşmeler sırasında bir teslimiyet tutumuna düşmeden, karşı tarafın ikiyüzlülüğünü, şeytanca planlarını bir an dahi gözden uzak tutmadan, demokratik istemleri ve Kürdistan için gerçek anlamda bir otonomiyi savunmalı ve görüşmelerin bu çerçevede bir sonuca ulaşması için çalışmalıdır.

Besbelli, görüşme masasında Yekiti tek başına zayıftır. Ama karşı tarafın da zayıf durumda olduğunu unutmamalı. Ve Bağdat hükümeti, bugün salt güç durumunda olduğundan evet dese bile, böyle bir anlaşma Kürt halkı ve yurtsever güçleri için bir kazanım olabilir. Eğer o, yarın belini doğrultup yeniden sözleşmeyi bozar ve savaşı başlatırsa, sen de savaşırsın. Bu arada yurtsever güçler de toparlanıp yeni mevziler elde edebilir.

Kuşkusuz bunlar varsayımlardır. Gelişmeleri, iki tarafın gücü de dahil olmak üzere, bölgedeki çok yönlü güçler dengesi belirleyecektir. Varlığı kamuoyuna yansıyan sözkonusu görüşmeler yarın kesilebilir veya bir sözleşmeyle sonuçlanabilir. Sonuç öyle de böyle de olsa, bununla Kürt halkı ne herşeyi kazanmış, ne de yitirmiş olacaktır. Öz olarak diyeceğimiz şu ki, otonomi için savaşan bir örgütün Bağdat hükümetiyle görüşmeler yapması tek başına sorunu çözmeye yetmez; ama bu, peşin olarak ve bir önyargı ile ihanet olarak da suçlanamaz.

CUD'a bağlı örgütlerin (KDP-İrak, IKP, IKSP) bu görüşmeleri bir ihanet olarak suçlamak için yoğun bir çaba içinde oldukları görülüyor. Bizce bu, gerçekçi olmayan, duygusal bir tutumdur, Yekiti ile aralarında varolan rekabet ve çatışmalardan kaynaklanmaktadır. Daha bu görüşmelerden önce de sözkonusu örgütler Yekiti'yi böyle suçlamakta idiler.

Ne var ki, onların dönüp kendi durumlarına da bakmaları gerekir. Bugün Irak Kürdistanı ve genel olarak Irak yurtsever ve demokratik güçleri bu kadar dağınsa, birbirleriyle kan davasına varan çatışmalar içine girmişlerse, ortak bir cepheleyi yoksuz ve Yekiti tek başına otonomi görüşmelerine girmişse bunda kendilerinin payı yok mu?

Örneğin Barzani kardeşlerin yönetimindeki Irak KDP ne işler yapıyor? Bu örgüt neden üç yıldır İran Kürdistanı yurt-

sever güçlerine karşı İran birlikleriyle birlikte savaşıyor? Ve neden Yekiti'ye karşı, daha baştan düşmanca bir politika izledi, Irak-Türkiye sınırında birçok kez yol kesiti ve birhayli partizanı öldürdü? Bugün de Irak Kürdistanı'nı ele geçirmesi için İran birliklerine rehberlik ediyor ve yine onlarla birlikte savaşıyor; bu neye hizmet edecek? İran, Irak'ı işgal edip Saddam rejimini yıkarsa bununla Irak'a demokrasi ve Kürdistan'a otonomi gelir mi? Ve CUD, bir bütün olarak, uzun bir zamandan beri Yekiti'yi ortadan kaldırılması gereken bir düşman olarak görüyor; bu, gerçekçi ve haklı mıdır? Bu tutumla yurtsever güçlerin birliği sağlanabilir mi? Sorular çoğaltılabilir..

Besbelli ki CUD içindeki örgütler tek tek olarak da, CUD bir bütün olarak da iyi bir imtihan vermemiştir. Öteden beri İran'ın emrinde ve Kürdistan yurtsever güçlerine karşı savaşan Irak KDP'nin ulusal sorunlar üstüne bu denli üst perdeden konuşmaya ve hele başkalarını ihanetle suçlamaya hakkı yok. Bu örgüt önce kendi ağır günahlarının hesabını vermeli. Yekiti'yi bir rakip ve bundan da öte düşman olarak görüp onu, silahlı çatışma da dahil, her yöntemle ortadan kaldırmak isteyen başkalarının da, "Yekiti neden Saddam rejimiyle görüşmeler yapıyor, bu ihanettir!" demeleri biraz garip kaçmıyor mu? Eğer biri düşmansa, onun ihanetinden nasıl söz edilir ve şöyle yada böyle davranması kendisinden nasıl istenebilir? Yok eğer Yekiti yurtsever bir güçse, o zaman onunla dayanışma ve birlik yolları aranmalı.

CUD içindeki örgütler savaş stratejilerini İran'ın Irak üzerindeki zaferine bağlamış bulunuyorlar. İran Kürdistanı'ndaki direniş karşı oluşlarının temel nedeni de bu (özellikle IKP ve IKSP bakımından; Barzanilerin ise kendilerine özgü, bilinen, daha başka temel nedenleri var!). Onlara göre İran Kürdistanı'ndaki direniş İran'ı meşgul ediyor, İran ordusunun Kürdistan bölgesindeki hareketini engelliyor ve Irak'ın yenilişini geciktiriyor; böylece de emperyalizme, gericiliğe hizmet ediyor! Bu görüşü en hararetli biçimde savunan TUDEH'in başına gelenlerden sonra, Humeyni rejimine övgüler azaldı, ama CUD'un İran Kürdistanı yurtsever güçlerine karşı tutumunda bir değişim olmadı.

Eğer Irak İran'a üstünlük sağlarsa CUD'un durumu da kötü olacak. Eğer İran Irak'a üstünlük sağlarsa, CUD'un durumu yine iyi olmayacak. İran'ın Irak Kürdistanı'nı da işgal edip Bağdat'ta Humeyni rejiminin bir benzerini işbaşına getirmesi halinde, herhalde ne Irak'a demokrasi, ne Kürdistan'a otonomi gelmiş olacak. Tersine bu işgal, ileri yöndeki muhtemel gelişmelerin önüne bir engel olarak çıkacak.

İrak'a demokrasi ve Kürdistan'a özgür-
(Devamı Sayfa 6'da)

Paris davası

Terörist Türk devleti haktan-hukuktan söz edemez

Türkiye'nin Paris Başkonsolosluğu'nu basan dört Ermeni ile ilgili dava 25 Ocak günü Paris'te başladı ve başladığı gibi, Ermeni sanıklardan çok, geçmişteki Ermeni soykırımı nedeniyle Türk devletinin yargılandığı bir platforma dönüştü. Mahkeme, baskın sırasında başkonsolosun yaralanmasına ve bir koruma görevlisinin de ölümüne yolaçan Ermenilere yedi-yedi yıl ceza verdi.

Türk hükümeti ve boyalı basın, bir koro halinde ateş püskürüyor. 1915'teki Ermeni kıırımından söz eden Mitterand'a, sanıklara yumuşak davrandığı ileri sürülerek duruşma yargıcına, verilen ceza'yı az bularak jüriye, ve genel olarak Fransa'ya ve elbet Ermenilere karşı öfke-li, kızgın bir dil kullanılıyor, küfürler savruluyor, tehditler yapılıyor. Hak-hukuk üstüne söylevler veriliyor..

Türk şovenleri bu mahkeme tarihi melanetlerinin ortaya döküleceğini, sanık sandalyesine oturtulacaklarını bildiklerinden, sözde "Ermeni iddialarını çürütmek" için bir-hayli hazırlık da yaptılar. Bu telaşla, 1983 yılının son günlerinde, yani duruşmanın başlamasından bir ay kadar önce yayınladıkları bir "tarih" kitabıyla ve benzer herzelerle Ermeni soykırımının olmadığını ispat etmeye kalkıştılar! Yani 60 yıl önce tüm dünyanın gözleri önünde olup bitenleri inkâr

edecek kadar abuk-sabuk sözler ettiler, dünya kamuoyunun gözlerine kül serpmeye yeltendiler. Sonuç olarak bir kez daha rezil oldular, gülünç duruma düştüler.

Bu baylara göre mahkemenin görevi tarihi olayları araştırmak değil. O, Konsolosluk basılmış mı, adam öldürülmüş mü ona bakmalı..

Ne var ki işler bu kadar basit değil. Tarih de araştırılır.. İnsanlar sorarlar elbet: Ermeniler neden Türk konsolosluğunu bastılar? Neden kaç yıldır Türk diplomatlarını peşpeşe vuruyorlar? Bunların cevabı tarihi olaylara dönüp bakmadan verilebilir mi?

Bir milyonun üstünde Ermeni'yi süngü ve barutla yok edip bir okadarını da yurtlarını terke mecbur edenler bunun hesabını hangi mahkemeye verdiler? Ve eğer vermedilerse bunun hesabı 60 yıl, 100 yıl sonra da sorulur.

Evet, aradan 60 yılı aşkın zaman geçti. Bu soykırımını emreden padişah, onun en büyük suç ortakları Enverler, Talatlar gittiler. Cinayet maşaları da ölmüşlerdir. Ama onlar bunu kendi özel zevkleri ve özel işleri için değil, bir devlet adına yaptılar. O devletin mirasını devr alan Türkiye Cumhuriyeti'nin sorumlu yönetimi, hükümetleri bir kere bile bu soykırımını resmen ve açıkça kabul ve mahkum ettiler mi? Ter-

sine bu yönetim, Ermeni halkına karşı kinini kasmaya devam etti ve bugün de ediyor. Çünkü bu devlet, mirasını devr aldığı Osmanlı devleti kadar, ondan da fazla şoven, zorba ve sömürücüdür. Bu devlet bugün de diğer halklara karşı aynı zorbalık geleneğini sürdürüyor. Bugün de Kürt halkına benzer bir zulüm uyguluyor ve fırsat buldukça Kıbrıs Rum halkına yaptığı gibi, soykırımlara girişiyor. O, bizzat emekçi Türk halkına, ülkenin ilerici, demokratik güçlerine karşı da eli kanlı ve acımasızdır.

Ermeni halkının bu soykırımının acılarını unutmaması beklebilir mi? Şoven ve militarist Türk egemenleri bunu istiyorlar. Ne ala! Sen, gücün yettiği zaman ve gücün yettiği için, canının istediği gibi asıp keseceksin, bir halkı toplu olarak yoketmeye kalkacaksın, süngüleyecek, ateşe atacaksın, sonra da, "aradan bu kadar yıl geçti, bunun da hesabı sorulur mu?" diye pişkince söyleneceksin. Ve yine, bugün de, gücün yettiği için, Kıbrıs'a ordunu çıkarıp aynı şeyi Kıbrıs halkına yapacaksın, Kürt halkını yeni soykırımlarla tehdit edeceksin..

Sorarlar bayım, sorarlar! Sen, bu zorbalık politikasını mahkum etmedikçe, terk etmedikçe başkalarını terörist olmakla suçlayamazsın. Senin haktan-hukuktan söz etmeye hakkın yoktur.

Ama besbelli Türk sömür-gecileri, militaristleri, ırkçıları tarihte bu devlet adına işlenmiş melanetleri dile getiremez, mahkum edemezler. Bu baylar tarihten ders almadılar ve alacak gibi değiller. Bugün de baskıyı ve terörü her kapıyı açacak anahtar olarak görmeleri, emekçi Türk ve Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini süngü gücüyle ezmeye kalkmaları bunu göstermiyor mu?

Türk şovenleri -yoksul halkın sırtından saltanat süren parabalaları, büyük toprak sahipleri, ve onların tüm uşakları, sivil ve asker bürokrat çömezler-, emekçi Türk halkını aldatmak, şovenizm dalgasını yandırmak için bu tür olay- alabileceğine sömürüyorlar. Ne var ki, Ermeni ve Kürt soykırımlarının yüz karası ve tüm öteki yüz karaları, emekçi Türk halkının değil, iktidarı elde tutan bu egemen sınıflarıdır. Bugünkü "Türk Devleti" emekçi halkın değil, onlarındır. Bu cinayetler onların çıkarları için işlendi.

Türk halkı, emekçi, demokrat ve barışsever insanlar ancak bu zorba devleti yıkararak, onun yerine kendi demokratik devletlerini kurarak halklar arasında kalıcı barışın, kardeşliğin temelini atılmasına hizmet edebilirler. Ve sonunda da elbet böyle olacak.

IRAK VE IRAK KÜRDİSTAN'INDAKİ YENİ GELİŞMELER..

(Baştarafı 5. Sayfada)

lük getirebilecek güçler, Irak'ın ve Irak Kürdistanı'nın demokratik, yurtsever güçleridir ve onlar bunu esas olarak kendi mücadelelerine ve halkın gücüne dayanarak yapabilirler. Bunun için de sıkı birlik halinde olmaları gerekir.

Biz başından beri bunu, yani Irak Kürdistanı yurtsever güçleri arasında en geniş birliği savunduk. Aynı şeyi Irak'taki tüm demokratik güçler için de savunduk. Başarımın şartı budur.

Biz şimdiye kadar en sert eleştirileri Irak KDP'ye yönelttik, çünkü hak etmiş-ti. Buna rağmen, biz bu örgütün de, düşmana hizmet eden politikasını terk ederek yurtsever güçlerin birliği içinde yer almasını savunduk. O bunu yaparsa, yapabilirse seviniriz. Yekiti ile de aramızda, ulusal ve uluslararası sorunlara ilişkin olarak önemli görüş ayrılıkları var. Örneğin biz otonomiye değil, koşullara ve devrimin çı-

karlarına göre, eşit haklara sahip cumhuriyetlerden oluşan federatif bir birliği veya ayrı devletli savunuyoruz. Ama diğer parçalardaki başka partiler bunu değil de otonomiye savunuyorlar diye onları suçlamıyor, tersine istemlerine saygı duyuyor ve mücadelelerine destek oluyoruz. Çünkü bu istem, bizce eksik olsa bile, gerici bir istem değildir. Görüşümüzü söyler, ama politikaları her bakımdan bizim gibi değil diye onlara karşı düşmanca bir tutum almamız. Yine Yekiti, Irak KDP'nin de ortak bir cephe içine gelmesine karşı çıktığı zaman onu eleştirdik, bu tutumunu sekte bulduk. Yekiti'nin geçen yıl Irak Komünist Partisi'ne karşı giriştiği eylemi, -Cud Yekiti'ye karşı ciddi kışkırtmalarda bulunmuş ve IKP'nin de bunda hataları olsa bile- son derece olumsuz ve haksız bir eylem olarak niteledik ve eleştirdik. Ama bu örgütlerin hiçbirini, herbirine bakış açımız, dostluğumuz veya sirtüşmemiz

derece derece farklı olsa bile, düşman olarak görmedik ve ilerici bir hat, ulusal-demokratik bir program üzerinde birlik olmalarını hep savunduk.

Çünkü ancak böylesine ilerici bir birlik Irak'ta demokratik bir rejimin işbaşına gelmesini sağlayabilir. Ancak böylesine bir birlik Kürt halkının geniş güçlerini mücadeleye kazanabilir, örgütleyebilir, zafere ulaştırabilir. Yurtsever güçler bu örgütlülük düzeyine ulaşmadan, kâğıt üzerinde otonomiye elde etseler bile onu hayata geçiremez, koruyamazlar.

Irak'taki ilerici ve yurtsever güçler, şimdi böyle bir birliğin önemini kavramış ve buna uygun davranıyor olmaktan çok, kendi aralarındaki çekişmeleri ve sorunları öne çıkarmış ve kendilerini bir iç mücadeleye kaptırmış durumdadır. Eğer böyle devam ederse, bunun sonuçlarını hem onlar, hem de halkımız pahalya ödeyecek-tir.

10. YIL HAMLE YILI . .

(Baştarafı 2. Sayfada)

Parti de canlı bir organizma gibidir. Her Parti üyesi şunu düşünmeli: "Ben görevimi aksatırsam, bu, şu yada bu ölçüde tüm Parti çalışmasını olumsuz yönde etkiler".

Partimizin önüne koyduğu hedeflere ulaşması ekonomik bakımdan güçlü olmasına da bağlıdır. Onu güçlendirmek için yaratıcı olmalıyız.

Üye ve sempatanlarımız, yalnız aidat ve bağışlarıyla özveride bulunmakla kalmamalı, çevrelerindeki yurtsever ve demokrat insanların da örgütümüze bağışta bulunmaları için uygun yol ve yöntemler bulmalı.

Geliri Partiye bırakılmak üzere "Parti için çalışma günleri" düzenlenebilir. Bu, normal iş günleri dışında, örneğin cumartesi günleri olabilir. Bu tür eylemler özveriye geliştirir, morali yükseltir ve Parti'ye güç katar.

10. yılda Partimizin görüşlerini emekçi kitleler arasında güçlendirmek, Partimizi dış kamuoyunda daha iyi biçimde tanıtmak için de canlı bir çalışma yapmalı ve en küçük olanağı değerlendirilmelidir.

Yoldaşlar, 1984 yılı Partimiz için önem taşıyan bir yıl. Partimizin 10. Kuruluş Yıldönümüne daha bir coşku ile hazırlanalım. 10. yılı hamle yılı yapalım.

ÖZAL'IN AÇLIK PROGRAMI..

(Baştarafı 1. Sayfada)

Faşist rejim Diyarbakır cezaevinde yeneden kan döktü, kitlese kırma girişti. Diyarbakır kenti ve çevresinde, şimdiye dek yapılanları kat kat aşan bir terör estiriliyor. Cunta, adeta ilerici, yurtsever Diyarbakır halkından öç alıyor.

Ama azgınlaşan zorbalık kendini Kürdistan'ın öteki bölgelerinde de gösteriyor. Özellikle Irak ve Suriye sınır bölgesinde halkımızın her türden yurttaşlık hakları elinden alınmış gibidir. Burada, herbiri bir ali kıran-baş kesen olan polislerin, komando ve jandarma subay ve çavuşlarının yasalara geçiyor. Bu yasalar ise dayak, işkence, hakaret, rüşvet ve talandır.

Seçimlerin hemen ardından yeni bir tutuklama dalgası başladı. Faşist rejim, dışarda zayıflayan kimi ilişkilerini yeneden güçlendirmek, Avrupa Konseyi ve Parlamentosu'nun yarattığı kimi engelleri aşmak için, "işte demokrasiye geçiyoruz, geçtik" derken, içerde de kitlelere gözdağı veriyor. "Boşuna umuda kapılmayın", diyor, "sopam sizin üstünüzden eksik olmayacak!"

Son aylarda Kürdistan'da birçok yurtsever insan tutuklandı. İşkence çarkları 12 Eylülün başlarında olduğu gibi çalışıyor. Bu işkenceler sırasında katledilenler oldu.

Faşist rejim, Partimizin çalışmalarını engelleyebilmek için de yeni yeni tutuklamalara girişiyor. İstanbul'da, bir kısım DHKD üyeleri hakkında açılan dava Partimize bağlanmak isteniyor. Muş yöresinde, Bulanık ve Malazgirt çevresinden alınan bir kısım insanlar Partimizin üyeleri gibi gösteriliyor.

İKİ ALMAN AVUKAT..

(Baştarafı 2. Sayfada)

"Halil AKSOY söz alarak, poliste alınan ifadenin doğru olmadığını, kendisine işkence yapıldığını açıkladı. Diğer sanıklar da aynı şekilde işkence gördüklerini, ifadelerine işkenceyle imza atıldığını ve polisteki ifadeleri reddettiklerini dile getirdiler. Sanıklardan Nuretin BAYSUT, Metin AKSOY'un işkencede öldürüldüğünü de belirtti. Bazı sanıklar ise kafa ve vücutlarındaki işkence izlerini mahkeme heyetine gösterdiler."

Savunma hakkının yok edildiği ve politik davalara giren avukatların baskı gördüklerini açıklayan avukatlar, ilerici tutukluların türlü baskılara uğramasına karşın MHP'lilerin görevliler tarafından korunduğu-

nu ve bunu izlediklerini de belirttiler. Raporda şöyle deniyor:

"Görüştüğümüz avukatlar, tehdit ve tutuklanma tehlikesinden sözettiler. Bu şartlar altında politik davaları üstlenecek avukatların az olacağı açık. (...) Özgürlük Yolu grubunun bir avukatı 15.4.1983 tarihinde tutuklanmış ve şu anda Diyarbakır Cezaevinde bulunuyor. Örgüt avukatı olmakla suçlanıyor.

Avukat ve tutukluların ancak birlikte yapacağı bir savunma etkili olabilir. Ne var ki avukatların hem ziyaretleri kısıtlı, hem de görüşmeler akseritlen gözetiminde yapılıyor. İddianemelerdeki temel suçlamalar ve işkence altında alınan ifadeler üzerinde konuşmak yasaktır."

Bütün bunlarla zorba rejim kendi kendisini gülünç duruma düşürüyor. Birkez, rastgele insanları, çevrelerinde ilerici, yurtsever bilinen kişileri gizli örgüt üyesi gibi göstererek bu operasyonlara bir ciddiyet, önem kazandırmaya çalışıyor, kitleleri aldatıyor. Diğer yandan, her gün bir yenisi kamuoyuna sunulan bu operasyonlarla, bu "gizli örgütler"le faşist rejim kendi kendisini yalanlıyor. O, üç yılı aşkın süredir ki devrimci ve yurtsever hareketi "ezmek", "yok etmek", "kökünü kazımak" işiyle meşgul. Ama "hedefe ulaştık", yada "şurda birşey kalmadı" derken, yeni yeni "gizli örgüt"ler, "bölücü"ler, "komünist"ler bitiveriyor..

YEREL SEÇİMLER.. (Baştarafı Sayfa 1'de) mamaya dikkat etmeli. Demokrasiye geçiş veya kitlelerin temel sorunlarına çözüm bulunması bunların programı ve çabalarıyla değil, halk kitlelerinin mücadelesiyle, devrimci ve demokratik güçlerin yol göstericiliğinde mümkün olacaktır.

Kitlelerin ANAP, MDP ve HP'ye oy vermemelerini isteyelim. Koşullara göre, diğer partilerden veya bağımsız olarak seçimlere giren demokrat, ilerici adaylar varsa, onlara oy verilmesi yönünde çaba harcanmalıdır.

Asıl önemlisi, seçim döneminden yararlanarak kitleler içinde çalışma, onlara çıkış yolunu göstermedir. Cunta'nın üç kukla partisinin dışında başka partiler ve bağımsız adaylar da seçimlere katılacakları için yerel seçimler, 6 Kasım seçimlerine göre canlı geçebilir, kitlelerin seçimlere ilgisi daha da artabilir. Faşist zulümden, zamlardan bıkan, işsizlik, yoksulluk içinde kıvranan kitleler arasında çalışma koşulları son derece elverişlidir. Faşizmi teşhir edelim ve hiçbir burjuva partisinin onlara kurtuluş getiremeyeceğini anlatalım; kitlelere gerçek kurtuluş yolunu, mücadele yolunu gösterelim.

Bir gerçek var: Cunta hedefine ulaşmamıştır, ulaşamaz. Onun, halklarımızın ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini önleme, kitleleri örgütsüz bırakma çabası boşuna bir çabadır. Çünkü kurtuluş özlemi kitlelere mal olmuş, devrimci görüşlere yüzbinler sahip çıkmıştır.

Cunta yurt içinde Partimizin etkinliğini, örgütsel çalışmayı önleyemedi. Bu çalışma daha da derinleşip pekişerek devam edecektir. Ulusal kurtuluş ve sosyalizm kavgası her fabrikada, okulda, köyde, kentte sömürgecilerin karşısına çıkacaktır ve onları bu deritten kurtaracak hiçbir ilaç yoktur.

Burjuva partilerinin, yerel seçimleri de "demokrasiye geçiş" in bir göstergesi gibi kitlelere sunma ve kitle muhalefetine yatıştırma çabalarına karşı çıkalım. Bu partiler, şu yada bu konuda Cunta'dan farklı düşünseler bile, sonuç olarak, kapitalist sömürü düzeninden yanadırlar. Onların temel çıkarlarıyla emekçi halkın çıkarları karşıttır.

Onbinlerce devrimci, demokrat, yurtsever zindanlarda ağır bir terör altında iken, yeni operasyonlar devam ederken, işçi hakları, basın ve düşünce özgürlüğü yok edilmişken demokrasiye geçişten söz edilemez.

Bu seçim döneminden de kitlelerin istemlerini dile getirmek için yararlanalım. Özellikle yeni zamlara, Özal'ın yeni açlık programına karşı bir tutum ve politik tutuklular için özgürlük istemi, bu aşamada öne çıkan, kitle muhalefetine yönlendirmek bakımından da önem taşıyan konulardır.

Yeni zamlara ve Özal'ın yeni açlık programına hayır!

Operasyonlara, işkencelere son, sıkıyönetim kaldırılmalı!

Politik tutuklular serbest bırakılmalı!

Andropov'un ölümüyle uluslararası işçi hareketi seçkin bir üyesini yitirdi

Sovyetler Birliği Devlet Başkanı ve SBKP Genel Sekreteri Yuri Andropov'un ölümüyle uluslararası komünist hareket seçkin bir üyesini yitirdi.

O, yaşamı boyunca sosyalizmin zaferi için savaştı. Kısa Devlet başkanlığı döneminde SSCB'nin barışçıl dış politikasını sürdürdü ve emperyalistlerin kışkırttığı gerilimin düşürülmesi, Batı Avrupa'ya yeni nükleer silahların yerleştirmemesi için çaba gösterdi. 9 Şubat'ta öldüğü zaman 69 yaşında idi.

Andropov'un ölümü tüm dünyada, ilerici, barışsever insanlar arasında üzüntü yarattı. Partimizin Merkez Komitesi adına SBKP Merkez Komitesi'ne gönderilen bir başsağlığı mesajı ile, bu olay nedeniyle Partimizin tüm üyeleri adına yoldaşca duygular ifade edildi.

Andropov'un ölümü ve emperyalist yorumcular

Andropov'un ölümü nedeniyle, emperyalist propaganda merkezleri, benzer durumlarda hep yaptıkları gibi, spekülasyonlara giriştiler. Hep de şu soruyu soruyor ve cevabını arıyorlar: "Andropov'dan sonra Sovyet politikası ne olacak?"

Besbelli, Sovyet politikasının ana hatları parti sekreterinin veya devlet başkanının değişmesine bağlı olarak değişen bir şey değil. Bu ülkede sosyalizm ve kolektif yönetim ilkeleri geçerlidir. Reagan benzeri kovboylar bu ülkede devlet başına gelebilecekleri, hatta parti üyesi bile olamayacakları için, Batılı yorumcuların kendilerini yormalarına hiç de gerek yoktur.

Tabii bu baylar da Sovyet politikasındaki istikrarı, ağırbaşlılığı bilirler. Ama onların amacı başka. Emperyalist propaganda merkezleri böyle fırsatları kaçırmıyorlar. Ellerine Batı'nın binbir çeşit deterjanı ile dolu kovaları alıyor ve kitlelere yeni bir beyin banyosu yaptırıyorlar.

Malzemeleri malum: Polonya, Afganistan.. Eskilerden Çekoslovakya, Macaristan olayları.. Biraz daha zorlayarak Soljenitzin ve Zaharov hikâyeleri..

Kapitalistlerin şamatasına bakınca insanın sosyalizm için gözyaşı dökmemesi elde değil! Ne var ki onlar bu şamatayı 1840'lardan beri yapmaktalar. Ama hep de boş balon oldu onların ve yarıdakçuların tahminleri, yorumları, "gerçekler"i.. Tarih neyin

geliştiğini ve neyin gerileyip yıkıma gittiğini göstermiyor mu?

Bugün de dünyanın kapitalist devi, "refah ülkesi" ABD'de açlık varken (kendi resmi komisyonları açıkladı), Sovyetler Birliği'nde daha kısa süre önce yeniden fiyatlar düşürüldü. Bu da iki sistem bakımından çok şey anlatmıyor mu?

Emperyalist yorumcular, "SSCB'de muhalefet yok, buna izin verilmiyor", diyorlar. Bu cümlenin başı doğru, sonu yalan. Evet, SSCB'de gerçekten muhalefet yok. Niye olsun ki? Bu ülke ne ABD, ne de İngiltere! Burada uzlaşmaz çelişkiler, düşman sınıflar yok. Burada ne milyarları deste eden patronlar, ne de onların hesabına çalışan yüzbinler, milyonlar var. SSCB'de halk kendisi için çalışıyor; sömürülüyor, baskı görmüyor; burada kim, kime karşı ve neden muhalefet etsin?.

SSCB'de Ford'lar, Morgan'lar, Krup'lar -demir ve patates kralları, petrol imparatorları, bu türden taçlı ve taçsız krallar-yok; ama, -işte bu yüzden- işsiz, evsiz, aç da yok. Muhalefet niye olsun iki gözüm! Olmayan muhalefet için de yasağa veya izne gerek var mı?.

Bay Soljenitzin ve bay Zaharov gibi tarihten miras kalmış ve nesli tükenmekte olan bir-iki üşütüğe gelince, 300 milyonluk bir toplumda birkaç deliyle de, ne yazık ki, muhalefet olmuyor..

Dünyayı yalanla değiştiremezsiniz, sayın kapitalistler!

SBKP Yeni Genel Sekreteri: KONSTANTİN ÇERNENKO

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi 13 Şubat salı günü toplanarak Genel Sekreterliğe Politbüro üyesi Konstantin ÇERNENKO'yu oybirliğiyle seçti.

Yuri Andropov'un ölümüyle emperyalist propaganda merkezlerinin başlattıkları "Sovyetler Birliği'nde koltuk kavgası" iğrenç yalanları da böylelikle birkez daha boşa çıktı ve onların bu nedenle sosyalizmi dünya halklarının gözünde karalama kampanyaları bir balon gibi söndü.

Konstantin Çernenko, 24 Eylül 1911'de Krasnoyars bölgesi Novoselovo kasabasının Bolşaya Tiyes köyünde doğdu. Bir emekçi ailenin çocuğu olan Çernenko, genç yaşlarında ailesiyle birlikte Kulakların yanında yarıcı olarak çalışmaya başladı. O, böylelikle yaşamının daha ilk yıllarında sömürü düzenini tanıdı.

Yirmi yaşında SBKP üyesi oldu. Önceleri Komsomol, sonra da çeşitli Parti organlarında yöneticilik görevlerini üstlendi. 1930 yılında ise gönüllü olarak Kızıl Ordu'ya girdi.

1943'de Parti Örgütlenme Yüksek Okuluna başladı. Öğrenimini bitirdikten sonra 1945'den itibaren Pensa Parti Bölge Komitesinde sekreter olarak çalıştı. 1948'de Moldanya Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'ne gönderildi, burada KP MK'si Ajitasyon

ve Propaganda yöneticiliğini yaptı. 1956 yılında SBKP Merkez Komitesi organına tayin edildi. 1960'da Yüksek Sovyet Prezidyumu Sekreterliği başkanlığına seçildi. 1966-1971 yılları arasında SBKP MK aday üyesi olarak görev yaptı. 24. Kongre'de MK asil üyeliğine, 25. Kongre'den sonra Mart-1976'da yapılan SBKP MK Plenumunda ise MK Sekreterliğine seçildi. 1977'de Politbüro aday üyeliğine, bir yıl sonra da asil üyeliğe getirildi.

K.Çernenko, Sovyetler Birliği adına birçok uluslararası toplantıya katıldı. Helsinki Avrupa Güvenliği ve İşbirliği Konferansı ve Viyana Silahsızlanma toplantılarında SSCB Delegasyon üyesi olarak bulundu.

Değerli çalışmalarından dolayı Çernenko'ya, iki kez "Sosyalist İş Kahramanı", üç kez de "Lenin Liyakat Ödülü" verildi.

K.Çernenko'nun yönetim döneminde de Sovyet halkının sosyalizm yolundaki muzaffer yürüyüşü devam edecek, sosyalizm ve barış güçleri, emperyalizmin kışkırttığı yeni gericilik dalgasını boşa çıkarmasını bileceklerdir.

Partimiz Merkez Komitesi adına, Konstantin Çernenko'ya Genel Sekreterliğe seçilmesi nedeniyle bir kutlama mesajı gönderildi.